

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΦΙΛΙΠΠΣ

Η ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΟΥ ΜΙΣΤΕΡ ΘΟΜΨΩΝ

ΑΝ ΥΠΆΡΧΗ στόν κόσμο μιά εϋτυχία, είν' εκείνη πού χαρίζουν μέσα στο σπίτι τά παιδιά: ξεφωνίζουν όπως τιθίζουσαν τά πουλιά μέσα στο δάσος τήν άνοιξη. Είνε ή άκτινες του ήλιου τής άγάπης. Είνε ή ίδια ή ανθρώπινη χαρά. Όμολογώ ότι ποτέ ως πέρυσι δέν μου είνε τύχει ή εϋκαιρία νά νοιώσω αϋτήν τήν εϋχαριστησι. Μά, τὸ περασμένο καλοκαίρι, έτυχε νά περασώ λίγες μέρες στην έξοχή, στο σπίτι ενός καλού μου φίλου. Κι' εκεί έγνώρισα αϋτό πού λένε οικογενειακή γαλήνη. "Ημουν μάλιστα πολύ ένθουσιασμένος γιατί και τόν φίλο μου και τή γυναίκα του τούς ήξερα από πολύν καιρό κ' είνε παρακολούθησε τὸ ειδύλλιο τους. "Ηταν ένα «ιερό» ειδύλλιο, τὸ όποιο κατέληξε σ' έναν εϋτυχισμένο γάμο.

Μά ως σάς τά διηγηθῶ όλα αϋτά με τή σειρά τους και με τή τάξι τους:

"Η Κώρην Τζέφρεϋ από τόν καιρό άκόμη πού ήταν μικρό κορίτσι είχε τή συνήθεια νά πηγαίνει έξω από τις βιτρίνες τών μεγάλων καταστημάτων παιγνιδιών και νά θαυμάζει τις κούκλες. Κι' αϋτή ή ιδιοτροπία της δέν τήν έγκατέλειπε κι' όταν άκόμη έγινε ένα μεγάλο κορίτσι. Αϋτό σάς φαίνετε ίσως εκπληκτικό. Κι' όμως ή Κώρην, σέ ήλικία δεκαεννέα χρόνων, δέν είχε κόψει άκόμη αϋτή τή συνήθειά της.

Κάθε μεσημέρι παρέσυρε τήν Γαλλίδα σύνοδό της ως τις κεντρικές λεωφόρους κι' εκεί ξεχνιόταν έξω από τις βιτρίνες τών καταστημάτων. "Όλα τά λεφτά της τά ξώδευε σέ κούκλες. Τὸ διαμέρισμά της, στην πλούσια βίλλα του πατέρα της, ήταν ένα μουσειό κούκλων. "Εκεί μπορούσατε νά δήτε όλων τών ειδών κούκλες, πεντάμορφες και άληθινά έργα τέχνης. "Υπήρχαν πολλές πού εκλείναν τά μάτια τους, άλλες πού περπατούσαν και μερικές πιδ τελειοποιημένες, πού μόλις τούς πάταγεσ ένα μικρό κουμπι πρόφεραν άρκετά καθαρά δυο-τρεις φράσεις.

Μά όλες αϋτές ή κούκλες για τήν Κώρην δέν είχαν κανένα ένδιαφέρον.

— Κάθε φορά πού αγοράζω μιά κούκλα, ώμολογούσε στους γνωστούς της, νομίζω ότι τή θγάζω από τὸ σπίτι της! "Όταν τήν κλείσω στο διαμέρισμά μου χάνει όλη τήν ώμορφιά της και μοιάζει κι' αϋτή σαν όλες τις άλλες.

Και για νά ίκανοποιή αϋτήν τήν μανία της του «κουκλοθραυμασμού» κάθε μέρα πήγαινε και χάζευε έξω από τά καταστήματα και ειδικώς έξω από τὸ εμπορικό του μίστερ Θόμψων.

Τι ευγενής πού ήταν αϋτός ο μίστερ Θόμψων! Μόλις τήν έβλεπε νά στέκεται μπρος στη βιτρίνα του, άμέσως πάταγε ένα θαυματουργό κουμπι και όλα τά πράγματα της βιτρίνας άρχιζαν νά κινούνται, νά παίρνουν ζωή και νά γοητεύουν κυριολεκτικώς τήν μίς Τζέφρεϋ, ή όποια ευχαριστημένη του έστελνε τὸ πιό ώμορφο χαμόγελό της.

Μιά ήμέρα δίστασε όμως νά σταθί στη βιτρίνα. Στη θέσι του άγαθού και ήλικιωμένου Θόμψων καθόταν τώρα ένας ώμορφος και πολύ καλοντυμένος νέος. Μόλις τήν είδε, τά έχασε κι' έκανε νά πλησιάσθ στη βιτρίνα. Μά ή Κώρην για πρώτη φορά ύστερα από δέκα ώστώ χρόνια δέν τόλμησε νά σταθί σ' αϋτήν τήν βιτρίνα του καταστήματος. Με πληγωμένη τήν καρδιά της και έτοιμοι νά κλάψη, γύρισε όλα τ' άλλα καταστήματα δίχως νά μπορή νά συναντήσθ τὸ κέφι της. Τὸ μυαλό της έτρεχε διαρκώς σ' αϋτόν τόν νόστιμο νέο πού τόσο ξαφνικά είχε διαδεχθί τόν έμπορο.

— Αϋτό έλειψε τώρα νά τόν φοβάμαι, ψιθύρισε. "Εχει γούστο νά με κάνη αϋτός ο «νεαρούλης» ν' αλλάξω τις συνήθειές μου.

Και, παίρνοντας ξαφνικά τήν άπόφασί της, παρέσυρε

προς τή βιτρίνα του Θόμψων τή συνοδό της. "Ο νέος, όταν τήν αντίκρουσε και πάλι, δέν έδειξε καμμία έκπληξι. Φαινόταν σαν νά ήταν βέβαιος ότι εκείνη θά γύριζε στη βιτρίνα.

"Η Κώρην, έδῶ πού τά λέμε, εκείνη τήν ήμέρα, για πρώτη φορά όμως δέν πρόσεχε και τόσο τις κούκλες. Κάθε τόσο έφριχνε κρυφές ματιές σ' αϋτόν τόν νέο, ο όποιος τώρα τήν είχε ξεχάσει και φαινόταν άπορροφημένος από τούς λογαριασμούς του καταστήματός του. "Ηταν νόστιμος; Μά βέβαια, άρεσε στην Κώρην... Μονο πού φαίνεται ότι είχε διαβολεμένο έγωισμό, γιατί δέν έννοούσε νά σηκώσθ τά μάτια του και νά τήν κυττάξθ. "Η Κώρην σκανδαλιόμενη τότε, μπήκε στο κατάστημα για νά αγοράσθ μιά πανάκριβη κούκλα.

— Θά τή θέλετε ασφαλώς για καμμία αδελφούλα σας, τή ρώτησε ο νέος.

"Εκείνη του ώμολόγησε με άφέλεια ότι τήν αγοράζε για τόν έαυτό της.

— Πρέπει, του είπε, νά παίζω με τις κούκλες. Είνε ή μοναδική μου διασκέδασις. "Ο μίστερ Θόμψων μάλιστα τὸ ξέρει αϋτό πολυ καλά.

— Περιεργο, έκανε ο νέος, ποτέ δέν μου είπε τίποτε;

— Και για ποιόν λόγο νά σάς δώσθ λογαριασμό; άπόρησε ή Κώρην. Πότε δίδουν εξηγήσεις οι προϊστάμενοι στους υπαλλήλους τους;...

— Δυστυχώς, τής είπεν εκείνος, έτσι είνε ή ζωή. "Εχετε δίκιο. Πρέπει νά σέβεται κανείς τούς άνωτέρους του.

"Η Κώρην έφυγε. Μά τήν άλλη μέρα θρέθηκε πάλι έξω από τή βιτρίνα. Αϋτή τή φορά μαζί με τόν νέον ήταν τώρα κι' ο μίστερ Θόμψων, ο όποιος μόλις τήν είδε, έτρεξε νά τή χαιρετήσθ.

— Έμαθα, τής είπε, από τόν γυιό μου ότι χθές αγοράσατε από έδῶ μιά άλλη κούκλα.

— Από τόν γυιό σας; έκανε έκπληκτη ή Κώρην.

— Μά βέβαια, έπιτρέψατέ μου νά σάς τόν συστήσω. Ξέρετε μόλις τώρα τελείωσε τις σπουδές του και μου ζήτησε νά μείνη λίγον καιρό στο εμπορικό για νά ξεκουρασθί. "Α, είνε πολυ περιεργα τά σημερινά παιδιά!

Οι δυο νέοι έσφισαν μ' ένα ειλικρινές χαμόγελο τά χέρια τους και κυττάχτηκαν στα μάτια.

Φαινόταν άπορροφημένος από τούς λογαριασμούς του

— Θά σάς παρακαλούσα, έτόλμησε νά τής πη ο νεώτερος Θόμψων, νά μās κάνετε τήν τιμή νά έρχεσθε πιό συχνά στο κατάστημά μας. Είσαστε ή πιό καλή πελάτις μας.

Κ' ή Κώρην πήγε πολλές φορές στο εμπορικό τών παιγνιδιών. Μά είχε πάψει πειά νά κυττάξθ τις κούκλες. Αϋτές τώρα τις είχε για πρόφασι. Πήγαινε μόνο και μόνο για νά ιδή τόν νεαρό Θόμψων ο όποιος ήταν άεικίνητος, πράγμα πού τής προκαλούσε τόν θαυμασμό.

"Ο γυιός του Θόμψων όμως τής χάλασε τά σχέδια. Μιά ήμέρα χωρίς πολλές ιστορίες, τής έδήλωσε:

— "Η παρουσία σας έδῶ μέσα μās έγινε άπαραίτητη. Τι θά λέγατε για μι' έ πιό στενή συνεργασία;

— Δέν σάς καταλαβαίνω! άπόρησε ή Τζέφρεϋ.

— Μά είνε άπλούστατο, έκανε ο νεαρός Θόμψων. Καταλαβαίνω ότι σάς άγαπώ. Με συγχωρείτε πού σάς τὸ λέω, μά δέν θέλω νά σάς προσβάλω. "Επειτα θά έχετε, αν γίνετε γυναίκα μου, όλες τις κούκλες του καταστήματος στη διάθεσί σας!...

"Η Κώρην δέν μπόρεσε νά συγκρατήσθ τά γέλια της. Πιδ κωμική μά και πιό πρωτότυπη έξομολόγησι δέν είχε ακούσει ποτέ στη ζωή της. "Ο (Συνέχεια στη σελίδα 45).

ΠΙΚΡΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 25)

νωχλημένος από την επισκεψί μου, χαμήλωσε τὰ μάτια του κι' άποφυγε να με κυττάζη!

Καθόταν μαζί με την κόρη ενός πολυεκατομμυριούχου, του έργοστασιάρχου αυτοκινήτων Ικάχαμ και κουθένιαζε μες της τρυφερά. Κρατούσε τὸ χέρι της μέσα στα δικά του και τὰ μάτια του ἦσαν καρφωμένα στα δικά της.

Μιά άόριστη άνησυχία τότε, ἡ ὁποία οὐν άργησε νὰ γίνη άγωνία, άρχισε νὰ σφιγγη τὴν καρδιά μου. Προαισθανόμουν και τὸ άπαίσιο γιά μένα. Κάθησα λίγη ώρα στή θεράντα, μιλώντας αφηρημένα κι' άκούγοντας τους άλλους πιό αφηρημένα.

Ὁ Ράντυ δὲν εἶχε άφήσει στό μεταξύ ούτε στιγμή τὴν συντροφισσά του.

Ύστερα, νοιώθοντας άβελά μου μιά δυνατή έπιθυμία νὰ κλάψω, κι' άδυνατώντας νὰ ύποφέρω περισσότερο τὴν παγερή και σχεδόν προσβλητική στάσι του Ράντυ άπέναντί μου, μπήκα στήν κρεβάτοκάμαρα τῆς θείας μου και κλειστηκα εκεί μέσα.

— Λιλίαν, κόρη μου, τι έχεις; ψιθύρισε σὲ μιά στιγμή ἡ θεία μου, ἡ ὁποία με εἶχε παρακολουθήσει άπαρατήρητη από τους άλλους.

— Θεία μου... ὁ Ράντυ... Ἐγώ...

Τραύλιζα τὰ λόγια μου, χωρίς νὰ μπορῶ νὰ τὰ συνδέσω. Ἡ καλή μου θεία, ἡ ὁποία εἶχε πείρα τῆς ζωῆς, μπήκε άμυσως στό νοημα. Και μ' άμηχανία, ψιθύρισε:

— Νάι, κι' εγώ παραξενευομαι με τὴν στάσι του, κόρη μου... Ἦταν κατενθουσιασμένος μαζί σου, τὴ θραουά πού πρωτογνωριστήκατε... Δὲν μποροῦσε νὰ κρύψη τὴ λαχτάρα του γιά σένα... Κι' ὅταν έφυγες, δὲν έπαυε νὰ με ρωτάη γιά ένα σωρὸ πληροφορίες, πού αφοροῦσαν άποκλειστικά έσένα!... Τι μεσολάβησε λοιπόν από τότε, μεταξύ σας;... Γιατί αὐτὴ ἡ άποψη λαχτάρα σου, γι' αὐτόν;... Και γιατί έπίσης αὐτὴ ἡ άνεξήγητη άδιαφορία του, άπέναντί σου;

Τί μεσολάβησε μεταξύ μας!

— Ω, Θεέ μου!... Δὲν μπόρεσα ν' άπαντήσω στήν άπορία αὐτὴ τῆς θείας μου. Πινίγοντας τους λυγμούς μου, έφυγα γιά τὸ σπίτι μου κατακουρελιασμένη ψυχικῶς...

Κι' ὅταν ὕστερα από έναν μῆνα, έμάθα τους γάμους τοῦ Ράντυ με τὴ δεσποινίδα Γκράχαμ, ψιθύρισα μέσα μου με άφάνταστη πίκρα;

— Βρίκα, τί μεσολάβησε μεταξύ μας!... Μεσολάβησε τὸ κουρέλιασμα τοῦ έγωισμοῦ και τῆς παρθενικῆς άξιοπρεπειάς μου... Μεσολάβησε τὸ σεῦσιμο τῶν πόθων τοῦ Ράντυ, εἰς θάρος τῆς άκηλίδωτης ὡς τότε άρετῆς μου. Μεσολάβησε ἡ έλλειψις κάου έκτιμήσεως εκ μέρους του, γιά μένα τὴν τόσο άσύνητη και τόσο εύκολα νικημένη από τους πειρασμούς τοῦ πόθου... Ω, αντίο γιά πάντα πρώτη και τελευταία και τόσο πικρὴ άγάπη τῆς ζωῆς μου!... Ἄς γίνουν τὰ δάκρυσά μου, έπικηδεός σου... Κι' αν ποτιστοῦν με τὴν πείρα τους, ἡ ὠριμες κοπέλλες πού πρωταγαποῦν!

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΧΕΡΙΟΥ, Τῆς ΥΛΙΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 20)

έκτος από αὐτὰ εχουμε και τὰ φυλαχτά γιά τὸν έρωτα, τὸ μῖσος και τὴν άπιστία. Τὸ φυλαχτὸ πού φέρνει τὸν έρωτα εἶνε μιά καρδιά μ' ένα φεῖδι, έφτὰ αστρα κι' ένα μάτι. Τὸ φυλαχτὸ πού σὲ προστατεύει από τὸ μῖσος έχει σλίμα ρόμβου και παρσάτει μιά φεῖδι, ένα σκυλί, δυὸ αστρα, ένα ἡμισέληνο κι' έναν άνθρωπο πού κρατάει με τὸ ένα χέρι μιά άσπίδα κι' ένα ὄρου και με τὸ άλλο ένα σπαθί. Τέλος τὸ φυλαχτὸ πού σὲ προστατεύει από τὴν άπιστίες τῆς γυναίκας σου παρσάτει μιά χοντρο φεῖδι με έννεά αστρα, ένα ἡμισέληνο και δυὸ σταυρωμένα θέλη. Αὐτὰ εἶνε τὰ καλύτερα φυλαχτά τῶν Τσιγγάνων.

Ἡ μάγισσα Ζελιέ μοῦ έξήγησε ὅτι ἡ καλύτερες μάγισσες τοῦ κόσμου κάθονται στα Καρπάθια, στα θουνά τοῦ «βασιληά τοῦ άνέμου», ὅπου τριγυρίζουν ἡ ψυχές τῶν Τσιγγάνων πού εγκληματίσαν, μεταμορφωμένες σὲ μαύρες γάτες. Αὐτὲς ἡ δαιμονικὲς γάτες αφήνουν έδῶ κι' εκεί παράξενα αὐγά, πού μοιάζουν σαν τα στικτὰ αὐγά τῶν περιστεριῶν. Ὅταν λοιπόν μιά μάγισσα θρῆ ένα τέτοιο αὐγὸ, μπορεῖ με τὴ μαγικὴ δύναμι του ν' άνοιγη κάθε πόρτα, άκόμη κι' εκείνες πού εἶνε κλειδαμπαρωμένες. Ἐπίσης, με τὴ βοήθεια ενός τέτοιου αὐγοῦ μπορεῖ νὰ θρῆ χρυσάφι, πού εἶνε χωμένο μέσα στή γῆ...

Αὐτὲς λοιπόν τὴς άποκαλύψεις μοῦ έκανε ἡ γρηά Ζελιέ, ἡ πανίσχυρη μάγισσα τῶν Τσιγγάνων τῆς φυλῆς τοῦ Σιμπιού. Πόση τῶρα άλήθεια ὑπάρχει σ' ὅλα αὐτὰ; Δὲν ξέρω κι' ούτε μπορῶ νὰ δώσω μιά άπάντησι. Πολλοὶ άνθρωποι πιστεύουν στὴς μάγισσες και στὴς παράξενες άποκαλύψεις τους. Ἄλλοι πάλι δὲν δίνουν καμμιά σημασία σ' αὐτὲς γιὰτί πιστεύουν στὴς έπιστῆμες. Κι' ὁ, ὁμολογῶ πῶς εἶμαι από τους δεύτερους. Πιστεύω περισσότερο σ' ένα γιατρό, παρά σὲ μιά μάγισσα και έχω τὴ θεβαιότητα πῶς θγαίνω πάντα κερδισμένος!...

ΑΝΡΙ ΝΤΑΝΖΟΥ

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 40)

ραμικρὴ λεπτομέρεια τὴ ζωῆς της, σαν νὰ ἦταν ἡ σκιά της, γιὰτί τῆς έλεγε ένα σωρὸ πραγματὰ πού μόνο ένας άνθρωπος τοῦ σκεπτιοῦ μποροῦσε νὰ τὰ ξερι. Ἡ μὲς Χάρου ερωτευμένη πειά παράφορα, εἶχε ξεχάσει έντελως τὴ Μάμπελ και τὴ Γκιούλυ. Ἡ εἰς εκείνες διασκέδαζαν με αὐτους τους δυὸ νέους μέχρις ὅτου αὐτὲς θαρέθησαν και διέκοψαν τὴς σχέσεις τῶν μαζί τους. Τότε πλάξε φυσικὰ και ἡ αισθηματικὴ αλληλογραφία τῆς μὲς Χάρου! Ἡ δύστυχη γεροντοκόρη περνοῦσε τῶρα τὸ πιό τραγικὸ μαρτύριο τῆς ζωῆς της. Εἶχε άδυνατίσει περισσότερο, ἦταν άφηρημένη και κάθε τόσο πηγαινε νὰ κλεισθῆ στο δωμάτιό της γιά νὰ χύση δάκρυσά πικρά!

Ἡ κόρες τοῦ λόρδου Ἄρμανβιλ τὴ λυπήθηκαν τότε και άπεφάσιον νὰ τῆς ὁμολογήσουν τὴν άλήθεια. Ἡ Γκιούλυ πού εἶχε μάλιστα περισσότερο θάρρος, άνέλαθε αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι και μόλις εἶδε τὴ μὲς Χάρου νὰ μπαίνει στο σαλόνι, τῆς ὁμολόγησε ὅλη τὴν άλήθεια, μετανοημένη γιά τὴν κακὴ πράξι τους.

Ἡ Μάριον Χάρου έμεινε άφωνη από τὴν έκπληξι της και μιά τρομαχτικὴ άγωνία διέστειλε άπαίσια τὰ μάτια της. Ὁπισθοχώρησε με φρικη, κρατήθηκε στο φύλλο τῆς πόρτας γιά νὰ μὴ πέση καταγῆς κ' ὕστερα ξεχνώντας ὅλην τὴν άξιοπρεπειά της πού ἐπὶ σαράντα χρόνια εἶχε διατηρήσει άκηλίδωτη, φώναξε σ' αὐτὰ τὰ δυὸ άνόητα κορίτσια με άηδία:

— Παληοχῆνες!

Κι' έφυγε από τὸ μέγαρο τοῦ λόρδου Ἄρμανβιλ, στο ὁποῖο εἶχε φεῖρει τὰ καλύτερα χρόνια της και στο ὁποῖο τῆς εἶχαν δολοφονήσει τὴν καρδιά της. Και κανεὶς δὲν άκουσε ποτὲ πειά νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτὴν.

ΕΔΟΥΑΡΔ ΟΒΕΡΜΑΝ

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 22)

κωτικῶν Λίγες μέρες πριν νὰ φύγη απ' τὸ Βερολίνο μερικὸι ὑπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου, συνένουχοί του, με τὴν πρόφασι ὅτι θέλουν νὰ τὸ καθαρίσουν και νὰ τὸ έτοιμάσουν φόρτωναν τὴς μυστικὲς κρύπτες του με ναρκωτικά. Ὅταν πάλι αὐτὸ τὸ θαγόνι παρεδίδετο στους ξένους ὑπαλλήλους τῆς Γαλλίας ἡ τῆς Ἰταλίας οἱ συνένουχοί τοῦ λαθρεμποροῦ έσπευον νὰ πάρουν από τὴς κρύπτες τὰ ναρκωτικά και νὰ τὰ πουλήσουν!

Και κανεὶς δὲν θὰ ὑπώπτευετο τὸ τέχνασμα τοῦ Μπάουσιμεν αν δὲν γινόταν αὐτὸ τὸ άπρόοπτο σιδηροδρομικὸ δυστύχημα.

Μὰ οἱ λαθρέμποροι τῶν ναρκωτικῶν έχουν ένα σωρὸ μεθόδους γιά νὰ εργάζωνται άνενόχλητοι. Δὲν διστάζουν νὰ μεταμφιεσθοῦν άκόμη και σὲ άββάδες. Κάτω δὲ από τὸ ράσο τους κρύβουν ὀλόκληρες σακκοῦλες ναρκωτικῶν. Ἐνας τέτοιος άββάς κατόπιν καταγγελίας ενός καταδότη συνελήφθη από τους αστυνομικούς τοῦ Βερολίνου. Ὅταν ὑπεβλήθη σὲ σωματικὴ έρευνα άνευρέθησαν επάνω του τρία κιλά κοκκαίνης, εκατὸ ένέσεις μορφίνης και τρεῖς σύριγγες! Ἐπίσης και ἡ Ἱερά Βίβλος πού κρατοῦσε στα ρια του ἦταν ψεύτικη! Ἦταν ένα ξύλινο κουτί γεμάτο από τσιγάρα χασίς!...

Αὐτὰ ὅλα τὰ έκπληκτικὰ πράγματα φυλάγονται στο Μουσείο τῶν Ναρκωτικῶν τοῦ Βερολίνου. Οἱ λαθρέμποροι ὅμως θρῖσκουν πάντα νέες μεθόδους γιά νὰ εργάζωνται. Γι' αὐτὸ κ' οἱ αστυνομικοὶ πιστεύουν ὅτι μόνον έντελως τυχαία μπορεῖ νὰ τους ανακαλύψουν. Διαφορετικὰ οἱ έμποροι αὐτοὶ τοῦ λευκοῦ θανάτου παραμένουν ασύλληπτοι.

ΠΑΟΥΛ ΡΟΝΤΕΝΩΦ

Η ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΟΥ ΜΙΣΤΕΡ ΘΟΜΨΩΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 33)

στόσο έσπευσε νὰ τοῦ άπαντήση:

— Θα σκεφθῶ αὐτὴν τὴν προτασί σας γιὰτί με ενδιαφέρουν έξαιρετικὰ ἡ κουκλες σας!

Ὁ Θόμψων πετοῦσε από τὴ χαρά του, μὰ και ἡ Κώρην εἶχε κυριευθῆ από μιά τρελλὴ εὐθυμία...

Οἱ γάμοι τους έγιναν επεῖτα από τρεῖς μῆνες κι' άφοῦ πρῶτα συνεννοήθηκαν οἱ γονεῖς τους. Οἱ ιεόνυμφοι πῆγαν και κάθησαν σ' ένα ὄμορφο σπίτι στήν έξεσχῆ. Μὰ ἡ Κώρην δὲν εἶχε πειά μυαλὸ νὰ παίξη με τὴς κουκλες της. Εἶχε άφοσιωθῆ στήν άγάπη τοῦ άνδρός της. Και γιά νὰ συμπληρωθῆ ἡ εὐτυχία τους επεῖτα από λίγο ἡ Κώρην έφερε στὸν κόσμο ένα χαριτωμένο παιδί.

Τότε πειά ἡ Ἰζέφρεϋ έγκατέλειψε ὀριστικὰ τὰ παιγνίδια της κι' άφωσιώθηκε στήν άνατροφή τοῦ μικροῦ Θόμψων. Ἄλλὰ αὐτὸς δὲν αγαπάει τὴς κουκλες. Καθῶς εξακρίθωσα έχει μιά μεγάλη άδυναμία στ' άρκουδάκια. Μὰ ἡ μίσης Θόμψων δὲν άπελπιζεται!

— Δὲν στενοχωροῦμαι, μοῦ ὁμολόγησε. Ἐλπίζω ὅτι πολὺ γρηγορα θὰ κόνω και μιά κόρη γιά νὰ τῆς κληρονομήσω τὴς κουκλες μου.

Και κύτταξε με τρυφερότητα τὸν σύζυγό της, τὸν άνδρα πού ἦταν τυχερὸς και θρῆκε μιά ὑποδειγματικὴ μητέρα γιά τὴν άνατροφή τῶν παιδιῶν του, χάρις στὴς κουκλες τοῦ πατέρα του.